

General | Saioa Baleztena | Actualitzat el 17/11/2023 a les 07:00

Vaig parir a la setmana 26 i vaig tardar tres dies a conèixer la meva filla

La prematuritat i l'ingrés la unitat de nounats, una realitat molt desconeguda, explicada amb quatre vivències

[inicicentrareport]El meu fill va néixer després d'un **dolç embaràs** i un **part precipitat i traumàtic** al maig del 2019 a l'hospital de Sant Pau. Després de 40 hores de treball de part, vaig acabar parint per **cesària d'urgència** sola i em van **separar de la meva criatura** durant 45 minuts que es van fer eterns.

Quan per fi semblava que tot es calmava i jo començava a recuperar una mica de mobilitat després de la cesària, gaudíem de la pau de l'habitació quan dues pediatres amb una aparença seriosa van arribar a l'habitació dient que les analítiques del nostre petit estaven alterades i **l'havien d'ingressar a nounats**. Galleda d'aigua freda. El món em va caure a sobre: nounats, infecció, baix pes... Vaig tocar fons perquè **el meu cos ja no tenia forces**.

Aquests dies he dubtat molt en publicar aquest article. Sobretot, després d'haver llegit els relats de desenes de dones amb **criatures prematures** i patologies vàries. D'alguna manera sento que, encara que el nostre pas per nounats em va sacsejar molt, vam ser afortunats.

Però, sigui qui sigui el motiu que ens fa aterrar a l'UCIN, totes hem passat per aquella bombolla en la qual no es diferencia la nit del dia. Sentit els sorolls dels timbres i de les màquines que no descansen. El tirallets, la pujada de la llet i el dolor d'haver de tornar a casa sense les nostres criatures. Després vaig descobrir que ingressar en la unitat de nounats era molt més freqüent del que pensava. En canvi, continuava sent un tabú. Com pot ser que la sanitat pública no ens prepari per transitar aquesta vivència de manera saludable?

Les dades parlen per si soles. Segons l'**Organització Mundial de la Salut**, cada any neixen al món aproximadament 15 milions de nadons prematurs i les taxes de prematuritat són creixents en gairebé tots els països del món. La darrera actualització de l'Institut Nacional d'Estadística assegura que l'any 2019 dels 360.617 nadons que van néixer a l'Estat Espanyol, el 25.148 van néixer abans de la setmana 37 de gestació (7%).

L'any 2020 dels 3.500, 2.734 i 1.400 nadons que van néixer als hospitals de Sant Joan de Déu, Vall d'Hebron i Sant Pau respectivament, 450, 635 i 314 van **ingressar a nounats**. Això vol dir que un de cada deu naixements a SJD i més de 2 de cada deu naixements a Vall d'Hebron i Sant Pau van acabar a nounats.

La Nerea va tenir un embaràs normal. A l'ecografia de les 21 setmanes van veure que la seva filla era petita, percentil 3. Feia dies que tenia molt mal de cap, i les mans i la cara inflada, però no li va donar importància fins que, pocs dies després de l'**analítica rutinària** del segon trimestre, li van trucar per telèfon perquè ingressés a causa d'uns paràmetres alterats.

"Vaig anar a l'hospital de 25 setmanes, pensant que tornava a casa, però la sorpresa va ser que no: em van diagnosticar una **preeclàmpsia**", explica. Van intentar controlar la tensió, però no va haver-hi manera, i van acabar programant una cesària d'emergència el dia que entrava a la setmana 26 amb anestèsia total. El més difícil de la seva experiència van ser els **tres dies** que va haver **d'esperar per poder conèixer la seva filla**. "Aleshores va començar el meu malson", explica.

La Marta és mare de dos fills prematurs. El Benito va néixer al març del 2019 a la setmana 34 i el Jerónimo el passat octubre a la setmana 33 d'embaràs. A hores d'ara desconeix les causes reals de la prematuritat de les seves criatures. Amb el primer fill, es va posar de part a la setmana 30 i, amb repòs absolut, va poder ajornar el part fins a la setmana 34. Sense diagnòstic previ, van veure que hi havia una **restricció de creixement intrauterí**, però en cap moment es va detectar risc de preeclàmpsia.

"Després del part es van quedar la placenta per fer un estudi genètic, però tot va sortir correcte", explica. El segon embaràs anava perfecte fins que la setmana 33 va trencar aigües. "En aquest cas em van dir que hi havia dues possibilitats, d'una banda, que havent passat la **Covid** estant embarassada, semblava que el risc de part prematur podia augmentar, i a banda, és possible que el meu cos tingui un temps de gestació de 33 a 35 setmanes. En tot cas, res és demostrable a hores d'ara", explica.

Al fill de l'Ares el van diagnosticar una **cardiopatia congènita** a l'ecografia de la setmana 12. En aquest context i de manera urgent, li van fer una biòpsia de cori. A partir d'aquell moment arrencava la seva aventura. Van fer proves d'ecocardiogrames i a la setmana 21, havent confirmat la cardiopatia congènita, els hi van haver de decidir si tirar o no endavant aquella embaràs. L'Egan no era prematur, però tot i néixer a la setmana 39 d'embaràs, se'l van endur directament a l'UCIN de l'hospital Sant Joan de Déu. Set dies després el van intervenir i els seus primers mesos de vida els va passar ingressat.

La Nerea, la Marta i l'Ares han viscut tres experiències molt diverses, però comparteixen una conclusió: **la prematuritat i l'arribada a la unitat de nounats és una realitat absolutament desconeguda** fins que no t'hi trobes. La Nerea, la Marta i l'Ares, coincideixen en reivindicar les cures i l'acompanyament a la unitat de nounats. En canvi, troben a faltar la visibilització d'experiències com les seves. La Nerea, per exemple, recorda que en els moments més durs trobava a faltar referents, veus de dones que haguessin viscut experiències similars. "Per a mi hagués estat clau per agafar forces i tirar endavant", explica, i conclou que com que "hi ha molt desconeixement" verbalitzar aquestes vivències és imprescindible.

La Marta va més enllà i reconeix que, tot i que la cosina de la seva parella havia tingut una criatura prematura poc abans, no va ser capaç de posar-se a la seva pell fins que no ho va viure ella. **"No vaig arribar gens preparada al part"**, relata, "de fet, durant les quatre setmanes de repòs absolut vaig tocar fons i volia defugir de qualsevol cosa que tingués a veure amb la maternitat". Es va sentir incompresa **fins que va començar a parlar amb altres mares de l'UCI** i va ser aleshores quan va poder "posar paraules a les pors i les inseguretats". En aquest camí, es va sentir molt acompanyada per la seva família i això ha fet que guardi un "gran record" dels primers dies del seu fill ingressat.

Totes coincideixen que **compartir les seves vivències i escoltar les d'altres mares** a la unitat de nounats ha estat clau per transitar aquesta experiència. La Marta ho té clar, cal que les dones embarassades tinguin més informació a l'embaràs: "En lloc de classes prepart que t'ensenyin a respirar, el que cal són classes de criança per embarassades, espais de trobada amb mares que on poder escoltar experiències de mares reals, i veure tot el que pot passar, des de parts bons fins a intervinguts, i també escoltar a famílies que hagin passat per nounats", assegura.

L'Ares afegeix que a una mare que estigui transitant per una experiència similar li diria que busqui suport en altres mares. "La veïna del quart ens pot dir moltes coses, però sentir-nos escoltades per altres mares que hagin patit el mateix és la clau per sobreviure", relata. En la mateixa línia parla la Nerea, qui recorda la importància tant de **buscar ajuda com de deixar-se ajudar**. Per a ella va ser important aprofitar les hores que va haver de passar a nounats amb la seva filla per tenir temps per a la seva recuperació, tant física com emocional.

[ficentrareport]